

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/286/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204044
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5817204044.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci žalobcov: 1/ S. H., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, 2/ S. H., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom XXX XX L. XXXX, obaja právne zastúpení: Mgr. Igor Palider, advokát so sídlom H. F. XXX, XXX XX L., proti žalovanému: Z. V., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX L. XXXX, právne zastúpený: Mgr. Juraj Frič, advokát so sídlom K. 4X, XXX XX V., v spore o určenie vlastníckeho práva k pozemku, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 11C/29/2017-328 zo dňa 18. júla 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu vo výrokoch I., II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalobcom 1/, 2/ **p r i z n á v a** vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd určil, že žalobcovia 1/ a 2/ sú výlučnými vlastníckmi v režime bezpodielového spoluvlastníctva manželov pozemku zobrazeného ako C-KN parc. č. 1847/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 17 m² v obci a k.ú. L. vytvoreného geometrickým plánom č. 36433756-240/2009 zo dňa 05.11.2009, zhotoveným DIBDIAKGEO, s.r.o., Dolný Kubín, a pozemku zapísaného na LV č. XXXX pre obec a k.ú. L. zobrazeného ako C-KN parc. č. 1827/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 127 m² a C-KN parc. č. 1827/10 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 94 m², s tým geometrický plán sa stáva súčasťou rozsudku. Žalobcom 1/ a 2/ a štátu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcovia už pri nadobúdaní nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy zo dňa 20.05.1983 - pod RI 129/83 boli v domnení (skutkovom omyle), že nadobúdajú pozemok, ktorý kúpil ešte otec žalobcu 1/, ktorého považovali za vlastníka a ktorý na ňom postavil stavbu hospodárskej budovy. Pozemok bol oplotený a takto bol nerušene užívaný ako súčasť pozemku, ktorý je príľahlým k rodinnému domu. Na potvrdenie dávnejšej kúpy právnym predchodcom žalobcov a neskôr aj ich kúpy, spísali u osoby, u ktorej bol predpoklad znalosti práva, dňa 20.05.1983 kúpnu zmluvu, ku ktorej účinnosti prebehla registrácia na (bývalom) Štátnom notárstve pod RI 129/83, t.j. v súlade s vtedy platným právnym stavom. Tento do zmluvy pojal nielen rozostavaný rodinný dom súp. č. XXX, ale aj rozostavaný stavebný pozemok č. 721/1, ktorý tvoril jeho neoddeliteľnú súčasť (t.j. aj tú časť pozemku rozostavaného, na ktorom bola postavená hospodárska budova). Žalobcovia konali v dôvere k osobe štátom povolanej na spísanej kúpnej zmluvy - advokátovi, ktorý pre nich kúpnu zmluvu spísal a ubezpečil ich, že majú prevedený celý oplotený pozemok, t.j. rodinný dom s pozemkom, ktorého súčasťou bol aj sporný pozemok s hospodárskou stavbou. Od registrácie kúpnej zmluvy neboli medzi rodinou žalobcov a rodinou žalovaného žiadne spory a nepotvrdil ich žiaden z vypočutých svedkov. Od momentu, kedy otec žalobcu postavil humno, na pozemky nikto nevstupoval. V konaní vypočutí svedkovia potvrdili žalobcami tvrdené nerušené užívanie

sporného pozemku. Zo strany žalobcov nebolo možné získať pochybnosť o zjavnom nesúlade medzi výmerou uvádzanou v zmluve a skutočnou výmerou ich otcom užívaného pozemku, ktorý im bol neskôr (jeho manželkou) prevezený. Ustálil, že pokiaľ žalobcovia vstúpili do držby sporného pozemku najneskôr 20.05.1983, ich vydržacia doba s odkazom na ustanovenie § 865 ods. 3 OZ skončila 20.05.1993 a stali sa tak vlastníkami žalovaných nehnuteľností. Pokiaľ i žalovaný pri vydaní osvedčenia a jeho vyhlásení o vydržaní vlastníckeho práva k časti pozemno-knižnej parc. č. 710/2 - o výmere 267 m² z pk prot. č. XXX k.ú. L., v konaní pred notárom JUDr. Mariánom Zbojom pod sp. zn. N 550/96, NZ 37/97, prehlásil, že nehnuteľnosti užíva na základe daru od svojho otca, ktorý ju získal ešte v roku 1960 od pôvodných vlastníkov na základe daru, resp. výmeny a následne dobromyseľnej a nerušenej držby, výsluchom strán sporu a svedkov súd zistil, že žalovaný ani jeho právny predchodca túto časť pozemku nikdy neužíval a ani užívať nemohol, lebo bol oplotený a bolo na ňom postavené humno. Na pozemky nikto okrem rodiny žalobcov a ich právnych predchodcov nevstupoval a v tomto smere medzi nimi neexistovali ani žiadne spory. O nároku na náhradu trov konania a o nároku na náhradu trov štátu rozhodol s poukazom na úspech žalobcov v spore.

2. Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie žalovaný. Poprel, že by celý pozemok, ktorý podľa tvrdenia žalobcovia užívajú, bol oplotený. Pozemky sú totiž sčasti oddelené stenami stavby hospodárskej budovy, ktorá bola zriadená na pozemku žalovaného. Pokiaľ i právny predchodca žalobcov do sporu s pôvodnými pozemno-knižnými vlastníkami neprišiel, v čase keď realizoval hospodársku budovu, títo už vlastníkami sporného pozemku neboli. Tento zamenili ešte predtým, ako začal hospodársku budovu stavať s právnymi predchodcami žalovaného. Túto skutočnosť potvrdili v čestnom vyhlásení zo dňa 01.03.2010. Vlastníkom sporného pozemku nebol S. Q., tento s nim nemohol nakladať a je namieste tvrdenie žalovaného, podľa ktorého právní predchodcovia žalobcov postavili na tomto pozemku stavbu hospodárskej budovy bez oprávnenia a bez súhlasu jeho vlastníka. Preto nemohli byť nikdy dobromyseľní, že im pozemok pod stavbou patrí. Pokiaľ sa i na predmetnej časti sporného pozemku pásol dobytok S. Q., takýto spôsob užívania sa javí ako tzv. výprosa, kedy vlastník pozemku umožnil jeho užívanie za účelom chovu hospodárskych zvierat. Listina zo dňa 01.02.1965, ktorá má byť dôkazom o údajnom vstupe právnych predchodcov žalobcov do dobromyseľnej držby, v ktorej mali pokračovať žalobcovia, javí viacero známkov antikatovania. I. N. by sa predsa nepodpisoval I. N., avšak tento poprel, že by to bol jeho podpis, čo znamená, že meno osoby I. N. bolo zneužitie ako údajný svedok spisovania uvedenej dohody. Navyše, na listine je uvedená prevádzaná výmera 342,40 m². Z pozemnoknižnej vložky vyplýva, že parcela 710/2 mala výmeru až 973 m² a teda sa nevie jednoznačne určiť, čo mal vlastne S. Q. právnomu predchodcovi žalobcov odpredať. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. V bode 19. odôvodnenia rozsudku súd prvého stupňa vyslovil záver, podľa ktorého žalobcovia boli už pri nadobúdaní nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy zo dňa 20.05.1983 v skutkovom omyle, že nadobúdajú pozemok, ktorý kúpil otec žalobcu 1/, ktorého považovali za vlastníka, hoci v tom čase bol oprávneným držiteľom. Skutkový omyl žalobcov vyvodil súd prvej inštancie z toho, že advokát, ktorý kúpnu zmluvu pripravil, do nej pojal nielen rozostavaný rodinný dom súp. č. XXX, ale aj rozostavaný stavebný pozemok č. 721/1, ktorý tvoril jeho neoddeliteľnú súčasť, t.j. aj tú časť pozemku, na ktorom bola postavená hospodárska budova. Podľa názoru žalovaného z výkladových pravidiel právnych úkonov nie je možné dospieť k záveru, že predmetom prevodu podľa kúpnej zmluvy R1 129/83 bola aj tá časť pozemku, na ktorom bola postavená hospodárska budova. V čl. II kúpnej zmluvy je zrozumiteľne a určito uvedené, že predmetom zmluvy je rozostavaný rodinný dom č. XXX a zastavaný stavebný pozemok EN parc. č. 721/1 vo výmere 815 m², pričom to isté je uvedené aj v čl. I. Súd prvej inštancie bez toho, aby čímkoľvek podporil svoj záver, podľa ktorého predmetom prevodu podľa kúpnej zmluvy bola aj tá časť pozemku (rozostavaného), na ktorom bola postavená hospodárska budova, vôbec nezohľadnil, že k návrhu na registráciu kúpnej zmluvy účastníci kúpnej zmluvy spolu s kúpnu zmluvou priložili okrem iného výpis z pozemnoknižnej vložky, identifikáciu parciel, výpis z listu vlastníctva, odhad nehnuteľností, rozhodnutie D 12/68, pričom tieto listiny v nikom nemohli vyvolať pochybnosť v otázke vymedzenia predmetu kúpnej zmluvy. Obsah priložených listín žalobcovia poznali, preto nemohli byť v omyle, čo nadobudli. Y. H. bol právnymi predchodcami žalovaného upozorňovaný, že stavia na ich pozemku a následne vyzývaný, aby postavenú hospodársku budovu odstránil a preto nemohol dobromyseľne vstúpiť do držby pozemku a stať sa jeho oprávneným držiteľom. Dôkazom toho, že žalobcovia si boli vedomí, že hospodárska budova stojí na cudzom pozemku je aj fakt, že žalobca 1/ požiadal žalovaného o odkúpenie sporného pozemku. Teda podľa žalovaného stoja proti sebe dve skupiny dôkazov, svedecké výpovede na jednej strane a listinné dôkazy na strane druhej. Pokiaľ by mala byť predmetom prevodu

hospodárska budova a teda aj pozemok pod ňou, táto by bola či už priamo v kúpnej zmluve aspoň v niektorej z príloh k návrhu na registráciu kúpnej zmluvy, uvedená. Za nevyhnutné považoval uviesť, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo sporného pozemku od svedkyne Z. G. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 25.03.1997, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený pod V 168/1997 zo dňa 16.06.1997. So skutočnosťou, že žalovaný nadobudol sporný pozemok na základe kúpnej zmluvy, sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a to napriek tomu, že žalovaný predmetný titul nadobudnutia súdu prvej inštancie predložil. Od vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovaného do dňa podania žaloby zo strany žalobcov o určenie vlastníckeho práva uplynula doba takmer 13 rokov, počas ktorej sa žalovaný oprávnenne považoval za vlastníka sporného pozemku. Žalobu o určenie vlastníckeho práva podali žalobcovia až v reakcii na žalobu žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia, vypratanie nehnuteľností a odstránenie stavby. Pokiaľ prvoinštančný súd uzavrel, že k nadobudnutiu nehnuteľností žalobcami na podklade vydržania došlo 20.05.1983, ku dňu, kedy bola uzatvorená kúpna zmluva medzi Z. G. a žalovaným (25.03.1997), Z. G. nebola vlastníčkou sporného pozemku. Žalovaný teda nadobudol vlastnícke právo od nevlastníka, teda dochádza ku kolízii vlastníckeho práva žalobcov a vlastníckeho práva žalovaného. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016 s tým, že žalovaný nadobudol sporný pozemok dobromyseľne od osoby, ktorá bola v katastri nehnuteľností evidovaná ako jej vlastníka. Súd prvého stupňa pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádzal predovšetkým z výpovedí vypočutých svedkov, ktorým pripísal väčšiu relevanciu než majú. Povýšil domnienky svedkov na fakty, z ktorých následne pri rozhodovaní vychádzal. Rozhodujúceho svedka, ktorý podľa svedkyne E. S. o veci všetko vie, I. V., najstaršieho súrodenca žalovaného, súd prvej inštancie nevypočul. Jeho výsluch totiž nepovažoval za potrebný pre zistenie skutkového stavu. Súd prvej inštancie pochybil, ak zamietol návrh na vykonanie tohto dôkazu, jeho vykonanie je totiž prípustné a tento dôkaz je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. Parcela C-KN č. 1847/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 17 m², ku ktorej sú prvej inštancie taktiež určil vlastnícke právo žalobcov, nemôže byť v žiadnom prípade vo vlastníctve žalobcov. Táto parcela sa nachádza mimo plochy zastavanej stavbou hospodárskej budovy a túto plochu žalobcovia nikdy nevyužívali.

3. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní a súc viazaný odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako správne postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

4. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal dostatočné dokazovanie, dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie náležitým, vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

5. Pokiaľ žalovaný namietal v podanom odvolaní dobromyseľnosť právneho predchodcu žalobcu v rade 1/ pri nadobúdaní sporného pozemku, je potrebné uviesť, že touto otázkou sa predovšetkým podrobne a logicky vysporiadal prvoinštančný súd na podklade výsledkov vykonaného dokazovania. Na druhej strane pre posúdenie odôvodnenosti žaloby podanej žalobcami, v ktorej žiadali určiť vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti pre seba na podklade kúpnej zmluvy zo dňa 20.05.1983 registrovanej pod RI 129/83, správne prvoinštančný súd zameral pozornosť predovšetkým na ustálenie dobromyseľnosti žalobcov ako jednej z kumulatívnych podmienok pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním. V praxi panuje zhoda v tom, že posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere alebo nie, je treba vždy hodnotiť objektívne a nielen podľa subjektívneho hľadiska a že je treba vždy zohľadniť, či držiteľ pri bežnej normálnej opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu na každom požadovať nemal, resp. nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Z textu zákona vyplýva, že oprávnená držba sa nemôže zakladať na takom omyle držiteľa, ktorému sa mohol pri normálnej opatrnosti vyhnúť. Je treba zdôrazniť, že ide o opatrnosť normálnu, obvyklú, posudzovanú z objektívneho hľadiska. Platné právo neumožňuje urobiť záver, že mieru opatrnosti možno posudzovať zo subjektívneho hľadiska, podľa individuálnych pomerov držiteľa. O dobrej viere možno hovoriť tam, kde držiteľ vec drží alebo právo vykonáva v omyle, že mu vec alebo právo patrí a ide pritom o omyl ospravedliteľný.

6. V skúmanej veci prvoinštančný súd podľa názoru odvolacieho súdu, ospravedliteľnosť skutkového omylu žalobcov pri nadobúdaní spornej nehnuteľnosti vydržaním posúdil v zmysle výsledkov vykonaného dokazovania a ustálenej súdnej praxe. Z vykonaného dokazovania totiž bolo nesporne preukázané, že žalobcovia kúpnu zmluvou uzatvorenou 20.05.1983 pod RI 129/83 nadobudli do

vlastníctva stavebný pozemok č. 721/1 o celkovej výmere 815 m² a teda odkúpili pozemok nielen zastavaný rodinným domom, ale i tú časť pozemku, na ktorom bola postavená hospodárska budova a k celej výmere takto nadobudnutého pozemku sa správajú ako riadni vlastníci nehnuteľností. Od registrácie kúpnej zmluvy neboli medzi rodinou žalobcov a rodinou žalovaného žiadne spory. Aj v konaní vypočutí svedkovia potvrdili žalobcami nerušené užívanie sporného pozemku. Navyiac, ohliadkou vykonanou na mieste samom bolo preukázané, že sporný pozemok bol oplotený a teda tvoril ucelený celok, pričom v takto vymedzenom rozsahu sa užíval už od jeho nadobudnutia otcom žalobcu v rade 1/.

7. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní vytýkal, že súd prvej inštancie prehliadol, že žaloba žalobcov bola podaná po uplynutí 10-ročnej lehoty odo dňa zápisu osvedčenia vydaného notárom, je potrebné uviesť, že z výslovného znenia § 2 ods. 1 zákona č. 293/1992 Zb. vyplýva, že sa v evidencii nehnuteľností zapíše za vlastníka nehnuteľnosti osoba uvedená v osvedčení vydaného za podmienok v tomto zákone uvedených. Osvedčenie možno vydať len pre držiteľa nehnuteľností (§ 3 ods. 2). Na jeho návrh, ku ktorému sa pripoja písomné doklady o skutočnostiach uvedených v § 4 ods. 2, čestné vyhlásenie a vyjadrenie uvedené v § 5, pravdivosť obsahu dokladov pripojených k návrhu ani náležitosti vôle navrhovateľa a iných osôb notár nepotvrdzuje (§ 6 ods. 1), čo však neznamená, že v prípade pochybností nemožno skúmať splnenie uvedených podmienok súdom i po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Správne sa preto prvoinštančný súd zaoberal splnením zákonných predpokladov žalovaným tvrdeného a preukazovaného vlastníckeho práva, nakoľko s existenciou týchto predpokladov sa bolo potrebné zaoberať tak pred notárskou zápisnicou osvedčeného vyhlásenia o vydržaní nehnuteľnosti, ako i po vydaní osvedčenia o vydržaní, najmä za situácie, ak žalovaný sporné pozemky nedoručil, teda neužíval a mal vedomosť o tom, že sú zastavané stavbou a užívané inými osobami. Pokiaľ ďalej namietal, že nadobudol vlastnícke právo k spornému pozemku od svedkyne Z. G. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 25.03.1997, ktorej vklad bol do katastra nehnuteľností povolený pod V 168/1997 zo dňa 16.06.1997, ktorá podľa rozhodnutia okresného súdu nebola vlastníčkou sporného pozemku a teda žalovaný nadobudol vlastnícke právo od nevlastníka, je potrebné uviesť, že údaje v katastri nehnuteľností sú hodnoverné, pokiaľ sa nepreukáže opak. To znamená, že nie je vylúčené, že vlastníkom môže byť iná osoba ako je zapísaná na liste vlastníctva a to i na základe inej právnej skutočnosti ku dňu prevodu vlastníctva na katastri nehnuteľností nezaznamenananej. Napokon svedkyňa G. do výpovede uviedla, že pozemky žalovanému odpredala iba z toho dôvodu, že v minulosti jej rodičia a starí rodičia žalovaného vymenili pozemok, avšak uvedené nebolo spísané či už vo forme zámennej alebo inej zmluvy a k uzatvorení kúpnej zmluvy so žalovaným 25.03.1997 došlo iba z dôvodu, aby vlastníctvo zodpovedalo skutočnému stavu. Predmetom prevodu boli pozemky pod rodinným domom žalovaného a jeho rodičov a časť pozemku, ktorý žalovaným slúži ako dvor a ktorý bol stále vedený a zapísaný na jej rodičov a neskôr vedený na jej meno. Nepredávala pozemok pod hospodárskou budovou žalobcov. Podľa nej pozemok pod hospodárskou budovou bol pozemkom S. Q.. Žalovaný nehovoril, že chce kúpiť pozemok aj pod hospodárskou budovou žalobcov, ani sa jej nepýtal, či tento pozemok je ich. Z počutia vedela, že S. Q. predal H. kúsok pozemku, čo mal. Nikdy ona ani jej rodičia nespochybovali, že S. Q. mohol svoju časť pozemku odpredať právnomu predchodcovi žalobcu v rade 1/.

8. Pokiaľ ďalej žalovaný v podanom odvolaní namietal, že parcela CKN č. 1847/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 17 m² nemôže byť v žiadnom prípade vo vlastníctve žalobcov, nakoľko sa nachádza mimo plochy zastavanej stavbou hospodárskej budovy, je potrebné uviesť, že túto skutočnosť žalovaný namietal až v podanom odvolaní. Ide o novotu v odvolacom konaní v zmysle § ust. § 366 písm. d/ CSP a preto sa odvolací súd s touto námietkou ďalej nezaoberal. Za podstatné však považoval uviesť, že žalovaný netvrdil, ani nepreukázal, že by sporná časť pozemku nebola oplotená a netvorila s ostatnými pozemkami žalobcov v prírode jeden celok. Skutkový omyl žalobcov totiž okresný súd vyvodil nielen zo skutočnosti, že sporné pozemky boli v čase prevodu zastavané hospodárskou budovou, ale najmä, že išlo o pozemky prevádzané ako jeden kompaktný celok, o čom zodpovedá i údaj o výmere prevádzaných pozemkov v kúpnej zmluve.

9. Žalobcovia boli v odvolacom konaní úspešní, v nadväznosti na čo odvolací súd im priznal vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením po právoplatnosti veci, ktoré vydá súdny úradník.

10. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)